

Sygn. akt IV KK 485/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kowal

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry
w sprawie K. G.

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2015 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 1 czerwca 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w C.

z dnia 17 maja 2016 r., sygn. akt II K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W dniu 29 lutego 2016 r. prokurator skierował do Sądu Rejonowego w C.
wniosek o wydanie w trybie art. 335 § 1 k.p.k. w stosunku do K. G., oskarżonego o
to, że w dniu 4 listopada 2015 r. w C., wbrew obowiązującym przepisom, posiadał

przy ul. Ł. środek odurzający w postaci marihuany w ilości 2,96 grama oraz na ul. P. ten sam środek w ilości 31,2 grama, co stanowi znaczną ilość środków odurzających, tj.o popełnienie przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.o przeciwdziałaniu narkomanii, wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie:

- za zarzucony oskarżonemu czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary roku i miesiąca pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata;
- na podstawie art. 44 § 2 k.k. i art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przepadku dowodów rzeczowych;
- na podstawie art. 70 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązania oskarżonego do powstrzymania się od używania środków odurzających.

Treść wniosku została uzgodniona z oskarżonym w trakcie jego przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniu 22 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w C., uwzględniając złożony przez prokuratora wniosek, wyrokiem z dnia 17 maja 2016 r., uznał K. G. za winnego tego, że w dniu 4 listopada 2015 r. w C. wbrew obowiązującym przepisom posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o wadze około 17,844 grama, tj. czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to wymierzył mu karę roku i miesiąca pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat. Na mocy art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał K. G. do powstrzymywania się od używania środków odurzających, a na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w punkcie VIII opinii biegłego zarządzając jednocześnie zniszczenie środka odurzającego w postaci marihuany. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 28 maja 2016 r. wobec nie zaskarżenia go przez strony postępowania.

Od powyższego wyroku kasację na niekorzyść skazanego K. G., w całości, złożył Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny i zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 3 i § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu przez sąd wadliwego wniosku prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary za popełnienie przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 69 § 1 k.k., polegającego na warunkowym zawieszeniu orzeczonej wobec K. G. kary roku i miesiąca pozbawienia wolności, podczas gdy w dacie popełnienia przez niego przedmiotowego występku oraz w dacie wyrokowania możliwe było warunkowe zawieszenie orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesiony przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego zarzut mającego istotny wpływ na treść orzeczenia rażącego naruszenia powołanych w petitum kasacji przepisów prawa procesowego, a w konsekwencji również wskazanej tam normy prawno-materialnej, jest oczywiście zasadny, co – wobec wniesienia kasacji z zachowaniem terminu określonego w art. 524 § 3 k.p.k. – umożliwiło uwzględnienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia wywiedzionego na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. na niekorzyść skazanego K. G.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że sąd, do którego oskarżyciel publiczny kieruje wniosek w trybie art. 335 § 1 k.p.k., z uwagi na treść art. 343 § 7 k.p.k., zobligowany jest do szczegółowej: tak formalnej, jak i merytorycznej kontroli takiego pisma procesowego. W jej ramach niezbędne jest sprawdzenie, czy przedłożone przez prokuratora propozycje pozostają zgodne z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie popadają w sprzeczność z przepisami prawa materialnego. W przypadku braku pozytywnego wyniku tej weryfikacji sąd nie może uwzględnić wniosku, co rodzi konieczność postąpienia po myśli art. 343 § 7 k.p.k., chyba że na posiedzeniu, za zgodą oskarżonego (art. 343 § 3 k.p.k.), dojdzie do modyfikacji

konwalidującej uchybienia, która będzie czyniła zadość kryteriom z art. 335 § 1 k.p.k. Sąd, rozpoznając wniosek prokuratora uzgodniony z oskarżonym i złożony w oparciu o powołany przepis związany jest treścią wniosku, co nie oznacza obowiązku jego uwzględnienia wobec treści wskazanych przepisów prawa (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 czerwca 2015 r., V KK 177/15, LEX nr 1733692; z dnia 10 czerwca 2015 r., V KK 96/15, LEX nr 1744200; z dnia 9 kwietnia 2015 r., IV KK 79/15, LEX nr 1681892; z dnia 30 marca 2015 r., II KK 75/15, LEX nr 1659231; z dnia 5 grudnia 2013 r., V KK 342/13, LEX nr 1402697; z dnia 25 marca 2009 r., III KK 33/09, LEX nr 491165 i z dnia 8 września 2009 r., sygn. akt IV KK 287/09, LEX nr 519609).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy zauważyć należy, że Sąd Rejonowy w C. nie dokonał weryfikacji złożonego w niniejszej sprawie, w trybie art. 335 § 1 k.p.k., wniosku prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary i środka probacyjnego. Zaakceptował bowiem zawarty w nim postulat warunkowego zawieszenia wykonania kary roku i miesiąca pozbawienia wolności (o wymiarze której wnosił prokurator) na okres 2 lat próby na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. Tymczasem art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu ustalonym przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396) i obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., a więc zarówno w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, czyli w dniu 4 listopada 2015 r., jak i w dacie wyrokowania, tj. w dniu 17 maja 2016 r., nie zezwalał na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze przekraczającym rok. Przesłanka warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie była zatem spełniona. Sąd Rejonowy, jak trafnie podnosi skarżący, w zaistniałej sytuacji winien był uzależnić wydanie wyroku na wniosek prokuratora, po uprzednim dokonaniu w nim zmiany polegającej na skorygowaniu wymiaru kary pozbawienia wolności do wysokości nieprzekraczającej roku (art. 343 § 3 k.p.k.), bądź zwrócić wniosek prokuratorowi na podstawie art. 343 § 7 k.p.k., czego jednakże nie uczynił.

W świetle powyższego uznać należy, że złożony przez prokuratora w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek został w powyższym zakresie sformułowany z

naruszeniem art. 69 § 1 k.k., a jego uwzględnienie przez Sąd meriti doprowadziło do rażącej obrazu wskazanych przepisów prawa procesowego. Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd ten będzie zobligowany rozpoznać złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek prokuratora z poszanowaniem przepisów Kodeksu karnego i uniknie stwierdzonych powyżej uchybień albo rozpozna sprawę na zasadach ogólnych

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.

r.g.